

Kézilabda VB — ahogyan a szegediek látták

Néhány nappal ezelőtt véget ért a férfi kézilabda-világbajnokság, de sokáig beszédtem a leszek mind a szakemberek, mind a szurkolók körében. Szegedet három játékos — Lele Ambrus, Szabó László és Tóth Géza — képviselte. Velük beszélgettünk arról, milyen is volt a VB beülről, a játékos szemével.

— *A hazai közvélemény egyértelműen kudarként könyvelte el a 9. hely megszerzését...*

Szabó: — Kudarc volt bizony, a javából, kár is lenne tagadni. Nem ez volt az első balsikerünk az utóbbi években, de az okokat sohasem elemezték. A mai szakvezetés 9 éve kezdte meg működését; talán itt lenne az ideje megújulni.

Lele: — Szégyenletesen szerepeltünk. Nehéz megmagyarázni de a tanulságokat feltétlenül le kell vonni.

— *Sokáig bizonytalan volt, kik utaznak majd a VB-re. Végül 15 játékos, közte csak egy jobbszélű, Horváth utazott, aki bizony nem remekelt.*

Lele: — Három játékos, Kenyeres, Horváth és Tenke közül csak kettő utazhatott. Faludi Tenkét hagyta itthon. Helyes döntés volt-e vagy sem, ezt így utólag is nehéz eldönteni.

Szabó: — A VB előtt úgy éreztük, felelőtlenség egy jobbszélűvel kimenni. Mégis az a véleményem, hogy az itthonmaradt Tenke sem isen tudott volna segíteni rajtunk.

Lele: — Horváthnak ez volt az első nagy világvérsenye, nagyon izgult. Ez persze érthető. Különbben is, a rossz szereplés után mindig az a jó, aki éppen nem játszott. Bár ebben az esetben szerintem az járt jól, aki nem volt ott a VB-n.

— *Mi volt az oka a románok elleni nagyon gyenge, — szünet után különösképpen, — teljesítménynek?*

Lele: — Semmi különleges okot nem tudok felhozni. Félidő után 10 percig nem tudtunk gólt lőni, Kovács Péter és én ellőttünk két-két labdát, nem jött be. A románok pedig elég jók ahhoz, hogy ezt kihasználják.

— *Volt-e igazi fordulópont, sorsdöntő pillanat, amely rányomta bélyegét a további szereplésre?*

Szabó: — Több ilyen is lehetne említeni. A spanyolok elleni meccsen 20 másodperccel a vége előtt belemenést fújtak ellenem egyenlő állásnál, Kovács fontos hétméterest hibázott el a dánok elleni mérkőzés utolsó perceiben; a jugoszlávok időn túli góllal egyenlítették ellenünk és még sorolhatnám tovább. Személy szerint senkinek sem lehet a nyakába varrni a kudarcot; különböző játékosok kritikus pillana-

tokban elkövetett hibái eredményezték ezt a gyászos szereplést.

— *Milyen volt a csapaton belüli légkör?*

Tóth: — Gátlásaim voltak. Nyomasztóan hatott rám az a tudat, hogy ha egyszer hibázok, azonnal lecserelem. A jugoszlávok elleni meccsen, például, jó lehetőség kínálkozott a gólszerzésre. Felugrottam, de nem mertem ellőni a labdát. Megijedtem, mi lesz ha elrontom. Inkább továbbadtam — idegességemben pont egy jugoszláv kezébe.

Szabó: — Nehéz a pesti játékosokkal együttjátszani. Más tár-

saság. A válogatásban hiányzik a kölcsönös bizalom a játékosok között. Nem vagyok újonc, mégis elfogódottan játszottam. Menynyivel könnyebb a Volánban!

— *Hogyan vált be a Kovács Péterre épült taktikánk a támadásban?*

Lele: — Támadójátékunk a két átlövőre és a beállókra épült; persze Péteren volt a legnagyobb teher. Igyekeztem segíteni; és úgy érzem, hogy a spanyolok elleni meccs kivételével ez megfelelően sikerült is. A spanyolok ellen nekem nem ment.

Szabó: — Sajnos játékunk nagyon egysíkúnak, könnyen kiismerhetőnek bizonyult. Kevés variáció volt, rögtönzés szinte semmi. Ellenfeleink hamar átláttak a taktikánkon, mégsem változtattunk rajta — ez volt a legnagyobb hiba. Egyébként az egész VB-re jellemző volt, hogy az „egy emberre épülő csapatok” (Románia: Stinga; NDK: Rost; Magyarország: Kovács P.) kudarcot vallottak. Van ellenpélda is. A dán csapat igazi CSAPAT volt; nem volt benne ugyan világlklasszis, de minden tagja nagyon akart és nem ismertek elveszett labdát.

Tóth: — A dánok valóban bámulatosak voltak. Megfigyeltem, hogy miután négyszer egymás után hibázott a balszélsőjük, ötödször is el merté vállalni a betörést és eredményes volt! Persze, mert az előző esetek után nem korholták a társai. Bezzeg nálunk... Amikor Szacsának (Szilágyi) nem jött be semmi,

Faludi engem küldött be irányítóknak — jobb híján. Egyszer hibáztam, és már jöhettek is le.

— *Vége a világbajnokságnak, újra a klubcsapatok felé fordul a figyelem. Pénteken kezdődik az MNK küzdelme, nemsokára a bajnokság is.*

Szabó: — Az MNK-t meg kell nyernünk! Nehéz lesz tudom, de feltétlenül bízom benne. Nagyon hiányzik már a siker a Volánnak!

Lele: A bajnokságban is az első három között akarunk végezni. Ezt persze ígérni nem lehet, de az bizonyos, hogy minden meccs két pontért fog menni. Idegenben is győzelemre fogunk törekedni!

— *Változás a Volánban?*

Lele: Szabadíts jönné hozzánk a Fradiból, de szinte biztos, hogy nem adják ki. Egyelőre nem tudni, mi lesz az ügyből. Más változás nincs.

*

A VB-n tehát gyengén szerepeltünk, nem sikerült kivívni az olimpiai szereplés jogát sem. Lele azt kérdezte tőlem, mit lehet írni ilyen gyászos szereplésről. Azt válaszoltam, az igazat. Csakis az igazat, mert szükség van a hibák feltárására, hiszen csak azután lehet kijavítani, megszüntetni azokat. Ez lenne minden magyar kézilabdázó, vezető és szurkoló legfőbb óhaja.

S minél előbb! Minél gyorsabban!

TÓTH FERENC

Latin-amerikai est

Nicaraguai versmondók

Tánc, tánc, tánc! Körülbelül így lehetne jellemezni a Szegeden tanuló latin-amerikai diákok által rendezett estét. Az MTA Biológiai Kutató központjában március 12-én megtartott kultu-

rális bemutatón énekeltek, szavaltak és táncoltak a külföldi diákok, s végül latin-amerikai táncokra tanították a lelkes közönséget.

Perui táncbemutató (Fotó: Paszternák László)

Olimpiai bronzérmes a SZEOL-ban

(Csöng a telefon az uszodában.)

● **Halló! Udvardi Istvánnal szeretnék beszélni!**

(Néhány perc várakozás után a medencéből kihívott vízilabdás hangját hallom a vonal végén.)

— Itt Udvardi István!

● **Szevaszt! Az egyetemi újságtól kereslek, beszélgethetnék valamikor?...**

— Rendben. Nekem most jó. Te, angol szótárad nincsen veled?

● **??**

— Három hónapra kellene, és nem lehet sehohol kapni.

● **Talán könyvtárban...**

— Jó, akkor most menjünk könyvtárba!

● **Félóra múlva jó?**

— Jó.

● **Es miről ismerlek meg?**

— Egy fehér Zsiguliban fogok ülni.

Félóra múlva valóban a megbeszélthelyen találtam a fehér Zsigulit, s az olimpiai bronzérmes vízilabdázóval elindultunk a Somogyi-könyvtárba.

— Miről beszélgetünk? — kérdezi.

● **Mondjuk, az eddigi pályafutásodról, meg, hogy miért kerültél Szegedre?**

— Azt én is szeretném tudni...

● **De valamit csak írnom kell!**

— Akkor írd azt, hogy megkeresett a SZEOL, és nevelőedzőm, Szittyá Károly is hívott. Ez így igaz is.

(Közben megérkezünk a könyvtárba. Szótár nincs. Irány az Ifjúsági Könyvtár!)

● **Es még mi volt az oka? Nem volt jó a Fradiban?**

— Nézd, a Fradi nem pénzes egyesület, ott csak a klassz közösségért voltak együtt a játékosok. Amikor ez felbomlott, mindenki menekült. En így is az utolsó között jöttem el. (Ifjúsági Könyvtár. Eredmény: 1 db angol-magyar szótár. A gyermekkönyvtárba megyünk, magyar-angolért.)

● **Simán kiadott a Fradi?**

— Felvették a Szegedi Élelmiszeripari Főiskolára, így nem is volt más választásuk.

(A gyermekkönyvtárban sem kapunk szótárt. — Te, elképzelhető, hogy tegnap óta valamelyik bolt kapott? — kérdezi. — Elméletileg! — mondom én. — Jó, akkor menjünk könyvesboltba! — indítványozza. Elindulunk.)

● **Szóval, most főiskolás vagy. Milyen számodra ez az új életforma?**

— Nagyon nehéz. Délután ötig óráim vannak, aztán edzés, vacsora. Mivel legalább napi 2-3 órát tanulnom kell ahhoz, hogy ne maradjak le, éjjel van, mire lefekszem. S másnap ugyanez. Hozzá kell tennem, nekem legalább napi 10 óra alvásra van szükségem ahhoz, hogy fizikailag is rendben legyek. Így nem csoda, ha ilyen leterhelés mellett 10 kilót fogytam. Most nagyon gondolkodom, kimenjek-e levelezőre. Tényleg, te mit javasolsz?

● **?**

— Pedig komolyan elkelne a tanács, mert már naponta kétszer edzek, és a sulival együtt soknak találok ezt a terhelést. (Az antikváriumhoz értünk. Csodák csodája: találok szótárt. Megvesszük.)

● **1977-ben, 17 évesen KEK-győztes csapat tagja voltál. Aztán, 1979-ben, újból. Abban az évben a Szper Kupát (a KEK**

és a BEK győztese mérkőzik érte minden évben — B. T.) is elnyertétek. A döntőben a Vasas volt az ellenfél.

— Azon a meccsen összejött a játék, talán ezért lettem válogatott.

● **1980-ban részt vettél a moszkvai olimpián. Ott azonban — a csapathoz hasonlóan — Te sem csillogtál...**

— Tudod, abban az évben nagyon hajtottam, hogy kijussak az olimpiára. Jól ment a játék a Fradiban és a válogatásban is. De a jó forma utáni törvényszerű hullámvölgy éppen az olimpián következett be.

(Tényleg, te hol ebédelsz? — kérdez közbe. — A menzán! — felelem. — Jó, most én is! Menjünk oda! — mondja, s már indulunk is.)

● **Most tagja vagy a válogatott keretnek?**

— Nem, az olimpia után kihagytak, amikor Mayer Mihály lett a szövetségi kapitány.

— **Most Szegeden játszom, s vidékről sokkal nehezebb válogatottnak lenni. Persze, a játék sem megy úgy, mint az olimpia előtt.**

(A menzához érve kiderül, nem ugyanoda szól a jegyvásár. Majd gyere értem! — mondja, és elválok. Gyors ebédem után két lány és egy tányér palacsinta társaságában találom. A lányok elkészönnék. — Te, kik voltak ezek? — kérdezi István. — Sosem láttam őket — felelem csodálkozva — miért, hát te sem tudod? — Nem — válaszolja —, csak megkértem őket, maradjanak még, mert egyedül unatkozom.)

● **Mit vársz a szegedi játékdótlól?**

— Sokkal jobb a csapat, mint gondoltam, jól összejött a társaság. Ebben az évben hajtani akarok, s szeretném, ha menne a játék. Lehet, hogy ennek érdekében félét is halasztok. En nem tudok semmit középszerűen csinálni. A vízilabdázást sem — és az angol tanulást sem, amihez most a szótárt kerestem...

BALOGH TAMÁS

Két mérkőzést játszottak az Egyetemi és Főiskolai Kosárlabda-bajnokság keretében a szegedi férficsapatok, sajnos mindkettő vereséget szenvedett, és kiesett a további küzdelmekből.

A JATE döntőbe jutásra is esélyes csapata Budapestben mérkőzött a Kandó Kálmán főiskola játékosával. A budapestiek kezdtek jobban, de aztán „feltámadt” a JATE-s csapat és a félidőben már néhány ponttal vezetett is. A szünet után visszaestek a szegedi fiúk, legjobbjukat, Vargát pedig kipontozták. Így nagy meglepetésre (és nagy csalódásunkra) biztos győzelmet aratott a Kandó Kálmán Főiskola csapa-

HÍREK

ta (73:63 arányban), s továbbjutott. Kecskés Akost egyesülete nem engedte el, így a szegedi csapat tagjai a következők voltak: Varga Imre, Kátay Friques, Orosz András, Aradszky András, Molnár Zoltán, Szilvási József, Vass Gellért, Kukucska János és Höfner Tamás.

A SZOTE Szegeden fogadta az Ybl Miklós Főiskola néven induló közös debreceni egyetemi kosárlabdacsapatot. Jól kezdett

az Ybl, a félidő elején tízpontos vezetést szerzett, amit a szegedi orvosgyógyászok szünetig három pontra csökkentettek. A második félidő elején újból álmosan kezdtek a szegediek, ismét tíz pont körüli hátrányt kellett ledolgozniuk. Ez sikerült is, így a mérkőzés vége felé hol egyik, hol másik csapat vezetett egy ponttal. A mérkőzés utolsó percében éppen a debreceniek, így 73:72-re nyertek. A SZOTE játékosai Szerényi Zsolt, Lacsná Péter, Hoffmann János, Simor Miklós, Józsa György, Jámbor Zoltán, Bencze József, Budavári Attila és Szabó G. Dénes voltak.